

сѣвсѣмъ малко сж били желающитѣ да отиватъ въ такава негостоприемна страна, а още по-малко ония, които се рѣшавали да прѣживѣятъ тамъ по-дълго врѣме. Прѣстѣпницитѣ, на които била дарявана свобода, съ условие да се поселятъ завинаги на Шпицбергенъ, молили да ги затворятъ отновс въ тъмницата, но да не ги оставятъ на ужасния островъ.

При все това, човѣкъ всѣка година се стреми къмъ този островъ съ надежда на богата плячка. Имало е случаи на зимуване въ Шпицбергенъ. Тѣй, още прѣзъ 1603 г. осемъ души английски моряци случайно останали на брѣга, прѣживѣли тамъ цѣла година, като се понаредили донѣйдѣ сносно. Не така щастливи били седмина холандци, които сждбата захвърлила тамъ цѣла зима. Тѣ всички станали жертва на ужаснитѣ студове и болести. Дневникътъ, намѣренъ въ вкоченясалата ржка на одного отъ тия нещастници отъ пристигналитѣ тамъ на слѣдната година тѣхни съотечественици, се завършва съ думитѣ: „Четирма отъ насъ сме още живи. Ние молимъ Бога да прѣкрати по-скоро нашитѣ шю, ако би се намѣрилъ нѣкой, който да ни го поднесе; самитѣ ние не сме въ състояние да се мрѣднемъ отъ слабостъ и болка въ всичкитѣ ни членове. Ни молимъ Бога да прѣкрати по-скоро нашитѣ страдания и, нѣма съмнѣние, краятъ ни е близъкъ. Ние нѣмаме ни дърва, ни хранителни припаси и съ нищо не можемъ си помогна единъ другиму“.

Руситѣ по-лесно отъ холандцитѣ и англичанитѣ изтърпяватъ суровия сѣверенъ климатъ. Китоловцитѣ отъ брѣговетѣ на Бѣло море, като си приготвятъ провизии, дърва и греди за постройка на кжщички, понѣкога даже зимуваатъ на Шпицбер-